Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica izgonirii lui Adam din rai

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cel cu duh dătător de viaţă pentru om. Cobor pe pământ cuvânt şi sunt slujit de toţi sfinţii îngeri, precum este scris despre venirea Mea iarăşi pe pământ după om pentru plata credinţei sau a necredinţei omului care M-a iubit sau care nu M-a iubit, care a răbdat cu Mine sau care n-a răbdat până la biruinţa cea pentru răbdare, iar răbdarea sfinţilor a fost în toate vremile salvarea Mea în vreme şi biruirea îngerilor întunericului, care din pricina trufiei omului au căzut de lângă Mine, căci M-au părăsit pentru om.

Sunt Fiul Tatălui Savaot, şi Tatăl este tot într-o durere, şi sunt Fiul durerii şi Mă doare ca şi pe Tatăl, căci Eu şi cu Tatăl Una suntem în cer şi pe pământ şi Ne doare de lipsa credinţei de pe pământ, căci omul îşi hrăneşte necredinţa cu tot ce este vremelnic, iar sfinţii îngeri Ne poartă durerea şi Ne poartă între cer şi pământ ca să-l ajutăm pe om să se întoarcă spre Dumnezeu cu credinţă şi să ştie el cum înseamnă această minune aşteptată de lumea cea cerească, cea care nu se vede de cei ce sunt în trup pe pământ, dar care este cea adevărată.

Cobor cu mult suspin şi cu mare zdrobire de duh şi de trup, cobor la poporul cuvântului Meu care crede venirea Mea răbdând îndelung lângă durerile Mele şi cerând de la Mine puteri şi mângâieri şi venirea Mea la el mereu ca să-l mângâi pe el mereu în răbdare şi în rane, căci Eu sunt mila cea fără de sfârşit şi veghez cu mare milă pentru cei ce gem şi plâng sub toate câte se izbesc în ei din pizma diavolului vrăjmaş, care l-a slujit pe om în clipa cea mai îndurerată pentru Dumnezeu, căci omul cel pus de Mine în rai a făcut neascultare lui Dumnezeu şi a ascultat de sine, şi îngerii i-au slujit lui ca şi Mie, şi de atunci omul îmi face rău. De atunci sunt şi îngeri negri, care îl scot pe om de la Mine dacă omul le-a înlesnit lor căderea lor din lumină, din slujba pe care ei o închinau Mie mai aproape decât toate cetele îngereşti, şi iată, cei ce Mi-au fost cei mai aproape slujitori Mi-au dat cea mai mare durere şi apoi M-au vrăjmăşit, căci au căzut în slujba omului, care M-a pedepsit apoi prin căderea lui din rai, căci voia de sine l-a scos pe om din braţul Meu şi l-a aruncat pe pământ.

O, e plin pământul de om fără de credinţă şi fără de statornicie cu viaţa cea de sus pentru om pe pământ! O, e plin pământul de păcate, e plin peste tot! în lume şi pe toate căile ei sunt morţii Sodomei şi ai Gomorei cu grămada, şi ai Mei trebuie să stea întru Mine ca să nu cadă din viaţă în vremea de acum cu ascunsul ei întuneric de se cutremură sfinţii îngeri prin ea, căci ei îmi slujesc Mie în cer şi în văzduh şi pe pământ şi slujesc venirii Mele. O, nu mai poate omul credincios să rămână nemuşcat la inimă în mijlocul deşertăciunii de pe pământ, şi tot răul care muşcă din om are lucrare ascunsă ca să nu se întoarcă omul de la ea şi să vină spre scăpare, iară şi iară spre scăpare şi să-şi vadă păcatele, căci asta înseamnă să scape omul de întuneric şi să vadă apoi, căci cel ce se apropie cu adevărat de Dumnezeu între oameni este cel ce îşi vede păcatele cât mai mult şi cât mai adânc în fiinţa lui, o, şi ce slab este omul pentru această lucrare a învierii lui cea de la Dumnezeu! Inima omului este împărţită în multe bucăţele, nu numai în două, căci când omul stă aşa, este tras mereu din sânul lui Dumnezeu, Care dă mereu să-l ia pe om în Sine, dar omul este mic de tot la virtute chiar şi când ştie ce este lucrarea ei, căci omul iubeşte orice mai mult decât pe Dumnezeu, ca şi Adam în rai, şi îi este milă mai mult de om decât de Dumnezeu.

Eu, Domnul, grăiesc pe pământ în zilele acestea şi îi dau omului cuvântul vieţii şi al învierii dintre morţi, iar cel care îl aude şi îl crede, dar nu ia din el mereu ca să se uite bine ce este scris în el, acela cade din Dumnezeu, cade în sine acela, cade în nepăsare şi apoi dispreţuieşte învăţătura cea din gura Mea, găsindu-i pricină învăţăturii Mele, şi apoi neascultarea îl face pe om

liber de Dumnezeu şi apoi omul nu mai are de înger tare pe îngerul cel alb şi îl are pe cel negru de povăţuitor, iar faţa oamenilor de pe pământ adevereşte aceasta, ca şi mintea lor, ca şi lucrarea lor şi a îngerilor cei aleşi de ei ca să-i poarte pe ei.

O, îmi vine să Mă mânii pentru durerile Mele de la cei ce cunosc acest cuvânt şi îl leapădă pe el pentru mintea lor cea omenească, dar dragostea îmi spune că ea rabdă îndelung şi nu se mânie, ci se apleacă suferind îndelung.

O, poporul Meu, sunt plin de durere, tată, şi durerea Mea coboară la tine ca s-o port cu tine, ca să fii tu ucenicul Meu în dureri, ca să fii ca învăţătorul tău, tată. Duhul cel potrivnic Mie, care lucrează prin îngerii negri, îmi însăgetează mereu faţa şi slava, căci aceştia se răzvrătesc pe Mine de atunci, de când cu om cu tot şi-au pierdut slava şi lumina odată cu neascultarea omului, şi de atunci omul are pentru el un înger alb şi unul negru, şi puţini, puţini de tot sunt cei călăuziţi de îngerul cel alb al lor, fiindcă nedragostea de Dumnezeu a omului îi slăbeşte mereu lui aşteptarea şi răbdarea şi credinţa apoi, aşa cum a păţit bietul Adam când a căzut prin trufie şi a căzut din rai şi a intrat în timp şi a ieşit din veşnicie, şi de atunci timpul omului Mi-a dat durerea şi Mi-a sfârşit odihna şi bucuria cea pentru facerea omului din pământ şi din suflet viu prin suflarea Mea de peste el. Omul trăieşte pe pământ prin suflarea Mea de peste el, iar dacă n-ar avea suflare de la Mine n-ar mai trăi omul pe pământ, dar iată, nerecunoştinţa omului Mă ţine departe de om, Mă ţine căzut în om.

Dar ce înseamnă îngerul cel alb în viaţa omului? O, cel ce este călăuzit de îngerul cel alb al său, acela trăieşte numai în iubire de Dumnezeu şi în ascultare peste viaţa lui cu Mine, iar seninul este pe faţa şi pe inima lui şi nu-l doboară pe el nici un rău de pe pământ şi din om, şi face bine în jur prin lucrarea îngerului alb, care îl slujeşte pe cel blând şi smerit cu inima, care prin dragostea cea din Mine rabdă îndelung şi nu judecă şi nu se mânie, ci se apleacă şi trăieşte prin aplecare, căci aceasta este viaţa cea vie în om, slujită de înger alb.

A fost odată un ucenic frumos de tot şi întru toate frumos, iar pe limba lui şedea de-a pururi un cuvânt frumos foarte, şi acest cuvânt spunea: *„Binecuvintează, părinte!”*, şi aşa avea el binecuvântate toate pornirile, toate gândurile, toate clipele, toate lucrările, iar povăţuitorul lui era mijlocitorul lui la Mine, şi era senin şi frumos foarte acest ucenic şi nu cunoştea întristarea, căci trăia mereu cu ascultare, iar ascultarea înseamnă raiul, precum raiul înseamnă ascultarea. O, ce viaţă dulce, ce suflet păzit de diavoli, ce văzduh binecuvântat era în jurul lor pentru cuvântul cel rostit al binecuvântării, văzduh plin de sfinţii îngeri! Iată, aceasta n-a putut să facă Adam, şi era în rai Adam, nu pe pământ, şi s-a ascuns în sine în rai fiind, şi îngerul negru îl slujea pe el, căci trufia lui i-a căzut în întunericul lui pe îngerii care-l slujeau pe el, pe cea dintâi ceată a îngerilor lui Dumnezeu, iar când Eu, Domnul, l-am tras afară din el pe Adam ca să-l pun faţă în faţă cu el însuşi şi cu fapta neascultării lui de Mine, care a născut întuneric pentru îngerii slujitori lui, M-a pedepsit Adam cu despărţirea lui de Mine în loc să-şi pedepsească ascunderea lui de Mine, căci el s-a despărţit de Mine şi nu Eu de el atunci când aceasta s-a întâmplat, iar îngerul cel negru l-a condus mereu apoi pe el, pe când cel alb, cel sfânt, a fost biruit de el şi de diavol.

O, cu cine să plâng Eu rana Mea cea de atunci şi până azi rană grea şi mereu, mereu înnoită în Mine prin toţi cei ce se despart de Mine pe pământ, slujiţi fiind de îngerii cei răi? O, cu cine să-mi port rana, cu cine în cer şi cu cine pe pământ? Cu cine, o, cu cine?

Vin sfinţii îngeri cu Mine pe pământ şi Mă ţin să grăiesc rana Mea omului, şi cu Noi vine omul cel zidit de mâna Mea şi aşezat apoi în rai. Amin, amin, amin.

– Cuvântul Tău cel plin de lacrima Ta, mare cât păcatul meu, Doamne, a căzut atunci în rai înaintea mea faţă în faţă cu mine, iar eu Te-am găsit vinovat pe Tine pentru fapta mea şi m-am răzbunat cu glas, dând să mă îndreptăţesc împotriva Ta, şi apoi cuvântul Tău cel înlăcrimat a căzut pe mine, pe duhul şi pe sufletul şi pe trupul meu, o, Doamne, fiindcă nu Te-am primit, cu îndreptarea mea, cu pocăinţa mea, cu scularea mea din păcatul trufiei, ba încă m-am afundat mai mult în acest păcat, şi de atunci şi până azi omul trufaş este cel ce nu Te primeşte când dai

să-i spui neascultarea spre învierea lui din ea, spre nedespărţirea lui de Tine, ci, din contra, el Te găseşte vinovat şi nu Te primeşte şi nu voieşte în el viaţa Ta cea dulce prin ascultare, prin aplecare şi prin umilinţă înaintea Ta. Pentru păcatul trufiei lui dă omul să spună că nu eşti Tu Cel ce dai să-i desfaci auzul şi văzul, şi iată, în trufie trăieşte şi în trufie moare omul, căci umilinţa cea dulce, slujitoarea îngerului alb şi nevătămător, nu se face gust plăcut şi sfânt în om, şi omul scuipă peste această dulceaţă şi ia în inimă şi pe limbă gustul cel amar al îngerului negru şi al păcatului îngâmfării şi se lasă călăuzit aşa. Plâng cu Tine după şapte mii de ani, uitându-mă la duhul trufiei omului, care din sine ia pentru paşii lui cei fără Dumnezeu, aşa cum eu am făcut, iar îngerul cel negru al omului îl poartă cum voieşte el pe om, pe când îngerul cel alb stă biruit şi scăldat în ruşine şi în lacrimi din pricina celui trufaş, care se vrea biruitor.

O, cu cine să plângi Tu de rana Ta mereu înnoită în Tine de trufia omului, de toţi cei care se despart de Tine pe pământ, slujiţi fiind de îngerii cei răi? O, cu cine să-Ţi porţi rana, cu cine în cer şi cu cine pe pământ? Cu mine o porţi, o, Doamne, întru fiii cei din cer, care sunt îndureraţi de la păcatul meu cel din rai şi de la tot păcatul omului cel de atunci şi până azi, iar de pe pământ Tu îţi porţi durerea cu cei în care Tu o pui ca s-o poarte şi ca să doară în ei, căci nu mai poţi s-o duci, îndurerat atât de mult cât eşti de şapte mii de ani. O, fă-i izbăvitori omului pe cei cu care Tu porţi multa Ta durere, căci Tu îi iubeşti pe ei ca pe cei mai dulci ai Tăi, care Te poartă cu credinţă între oameni pe pământ, dar eu, până ca eu să cad pe pământ, m-am îngâmfat împotriva Ta în rai şi apoi am căzut că Te-am găsit pe Tine vinovat pentru fapta neascultării mele.

O, să se apropie de Tine tot mai mult tot fiul poporului Tău de azi şi tot fiul care aude din gura Ta cuvântul Tău, care curge ca râul peste oameni în zilele acestea! Cei ce se apropie de Tine sunt cei ce-şi văd cât mai mult, cât mai adânc păcatele lor, dar vai, cât de departe este neamul omenesc de această sfântă lucrare a vederii păcatelor lor! O, greu este de omul care se face deştept în el însuşi, căci unul ca acela se aşează mai deştept ca Dumnezeu pe pământ şi îl lasă mic pe Domnul, iar îngerul cel negru îl poartă pe el apoi şi pe toată lucrarea lui cea împotriva lui Dumnezeu! Omul are de la naştere un înger alb şi unul negru, şi se cunoaşte când îl poartă unul sau celălalt.

O, nu vă răzbunaţi singuri, voi, fii ai Domnului, şi voi, fii ai oamenilor! Slujiţi dragostei! Ea rabdă îndelung şi nu se mânie, ci se apleacă şi nu se trufeşte. O, fii ai cuvântului Domnului, aveţi grijă de fructul rugăciunii voastre! Nu-l lăsaţi pe diavolul să se răzbune în voi în vremea când vă faceţi rugăciunea, căci cei răzbunători îşi întorc rugăciunea spre păcat. Dacă întristaţi adânc Duhul Cel Sfânt al fraţilor voştri, zadarnic vă rugaţi Domnului în vremea rugăciunii voastre. Fiţi netulburaţi şi fiţi mulţumiţi în rugăciunile voastre, ca nu cumva să se nască în voi duhul răzbunării pe fraţi în timp ce vă rugaţi, căci aceasta este voia diavolului. O, nu daţi vina pe semenii voştri şi nici pe voi când vă vine în inimă răzvrătirea! Părinţii cei sfinţi ai bisericii lui Hristos au aşezat în ziua aceasta peste biserică pomenirea Evangheliei Domnului despre rugăciune şi despre post, căci în ziua aceasta se vesteşte că începe vreme de post de cincizeci de zile pentru pregătirea sufletească şi trupească şi duhovnicească a omului credincios şi sfânt şi a omului credincios şi păcătos prin slăbiciuni, ca să se înfrâneze el de la cele slabe în el măcar când vremea vesteşte post şi rugăciune aşa cum ştie omul din părinţi. O, ce frumos a fost în ziua aceea când Domnul Şi-a luat ucenicii şi S-a suit în munte să înveţe mulţimile spunându-le lor despre cei fericiţi întru El şi întru ale Lui dureri, şi apoi ce frumos i-a învăţat cum să facă milostenie în taină pentru răsplata ei apoi şi cum să se roage Tatălui în taina inimii, spre răsplata rugăciunii lor, şi ce cuvinte să ducă la Tatăl şi apoi să-L roage pe Tatăl să-i păzească de ispite şi să ierte greşalele semenilor lor, ca şi Tatăl să ierte greşalele lor, căci dacă omul nu va ierta semenilor lui, nici Tatăl nu va ierta lui greşalele lui; o, şi-i învăţa apoi pe toţi, de pe munte îi învăţa şi le spunea pentru zilele de post să postească tainic, cu faţa senină şi curată şi cu capul miruit, ca să le răsplătească lor Tatăl, şi i-a învăţat încă să nu-şi pună inima la nimic

de pe pământ şi nici la truda mâinilor lor, ca nu cumva comoara lor să fie pe pământ, căci omul nu crede că nu poate să slujească la doi stăpâni, ci mai bine să-L lase pe Tatăl să le dea lor cele de trebuinţă lor, iar ei să caute împărăţia Tatălui cu ei, şi fiecare zi se va îngriji de trebuinţele ei pentru fiii ascultării, şi a mai zis apoi Domnul la mulţimi: «Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi, căci cu judecata cu care judecaţi veţi fi judecaţi, şi cu măsura cu care măsuraţi vi se va măsura vouă»*, şi i-a învăţat atunci iubirea şi toate roadele ei, şi toţi stăteau uimiţi de învăţătura Lui, ca a Unuia Care are putere şi nu ca învăţaţii lor. Iată ce pomenire dulce a învăţăturii lui Iisus Hristos Domnul, Cel Care S-a vorbit cu Tatăl la începutul făpturii şi apoi a luat lut cu mâna şi m-a plămădit pe mine după chipul Lui şi a suflat peste mine din El suflet viu, şi eu am stat pe picioare înaintea Lui, ascultându-I cuvântul spus peste mine, şi pe care eu l-am călcat apoi, iar călcarea peste Dumnezeu este moarte. Vin acum cu Domnul şi iată, grăiesc mulţimilor de pe pământ. O, de mi-ar auzi ele mărturisirea mea cea plină de suspin!*

O, are Domnul durere mare acum în mijlocul poporului Lui şi Se teme să grăiască despre ea, Se teme Dumnezeu de răzbunarea cea de la om. O, a prins Domnul frică de om şi are grijă să-Şi ocrotească lucrarea Sa cu care umblă pe pământ ca să-i tragă pe toţi la Tatăl, precum este scris, căci dacă El n-ar veni acum, nimeni, nimeni de pe pământ n-ar mai striga la oameni să se întoarcă la Tatăl, căci oamenii toţi fac altceva pe pământ, şi nu e Domnul vinovat că omul nu vrea să împlinească voia şi cuvântul Său cel rostit, ci e omul vinovat pe pământ, aşa cum am fost eu în rai.

O, trăiţi cu temere de Dumnezeu, fii ai cuvântului Său, şi trăiţi sub binecuvântare, fiilor, căci cel ce iese de sub binecuvântare moare, măi fiilor, fiindcă lumea este moarte pentru cei iubitori de Dumnezeu pe pământ, dar cei săraci cu duhul rămân cu Domnul, fiilor, rămân cu harul Lui. Amin.

O, Domnul meu şi Dumnezeul meu, am plâns cu Tine în cuvânt rana Ta cea grea de la mine şi de la om, ca să port cu Tine rana Ta cea grea. O, nu mai poţi s-o duci, şi îţi vine să Te mânii de la durerea Ta cea de la om. Ţi-e suspinul înăbuşit că nu poţi să grăieşti, Doamne. O, pace Ţie! O, milă îţi este de omul care Te dispreţuieşte şi de fiul care Te pedepseşte lovind în slava Ta! Tu eşti Mielul Cel junghiat şi eşti mereu străpuns de om. Pace Ţie de la cei ce suferă cu Tine îndelung pe pământ, dar dă-le şi lor pacea ca un bun, ca un milos ce eşti! Fă Tu cu ei izbăvire de sus, izbăvire a lor din dureri, o, Doamne! Amin, amin, amin.

– O, tu cel ce M-ai mângâiat în rana Mea cum n-ai putut să faci atunci în rai după ce M-ai rănit lăsându-Mă în suspin pe urma ta, iată, acum M-ai mângâiat în rana Mea, căci ai băut multă durere mult timp. O, aştept untdelemn pe rane, dar numai păcătoşii cei iertaţi ştiu puterea durerii şi puterea vindecării apoi peste rane. Ai venit lângă Mine şi ai spus poporului Meu despre ziua când Eu M-am suit în munte şi am grăit despre fericirea celor fericiţi cu Mine şi despre toate faptele drepţilor Mei, pe care trebuie să le lucreze cei ce se mântuiesc. Acum Eu grăiesc poporului Meu şi iarăşi îl îndemn spre viaţă binecuvântată pentru paşii lui. Amin.

Poporul Meu, o, poporul Meu, ascultă, tată, Evanghelia iubirii Mele! Deschide Evanghelia Mea în zi de duminică şi trăieşte cu Mine zilele cele de atunci, când mulţimile învăţate de Mine stăteau minunate de învăţătura Mea cea plină de putere. O, tot aşa îi învăţ şi azi pe cei ce Mă aud de la acest izvor, dar răzvrătirea cea de azi asupra lucrării Mele din partea îngerilor negri, care-i călăuzesc pe cei îndoielnici, Mă însăgetează mereu această răzvrătire. Tatăl însă Mă umple de putere să-i dau omului învăţătură, Eu şi cei din cer. Amin.

Şi acum, voi, cei unşi în grădiniţa Mea de cuvânt, slujitori ai rugăciunii înaintea Mea, începeţi jertfă pe altar pentru sufletul care a plecat nepregătit de pe pământ acum, pentru însoţitorul lui Verginica, fiilor. Acest fiu a fost slab, bietul de el, şi a căzut sub călăuzirea îngerului cel negru, iar îngerul lui cel alb a suspinat lângă el toată viaţa lui apoi. Puterea vrăjitoriei şi a farmecelor sub care el a fost ţinut după căderea lui din braţul Meu şi al trâmbiţei Mele nu Mi-a dat loc să-l dezrobesc altfel, decât prin ridicarea lui de pe pământ, ca apoi să Mă

lupt cu arme cereşti să-l curăţ pe el de pe pământ şi până la cer, căci neascultarea lui şi umblatul lui fără binecuvântare din loc în loc l-au căzut pe el între tâlhari, care abia, abia au mai lăsat în el viaţă în vremea lui de pe pământ. Eu mereu l-am strigat, dar el a fost legat cu negre legături şi nu m-a putut ajuta să le desfac de pe el. Acum, voi aduceţi, din ziua aceasta şi până la serbarea învierii Mele, aduceţi jertfă de rugăciune şi de curăţire a lui, aduceţi lumânare şi prescură şi vin pe altar şi rugăciune pentru desfacerea lui de sub legături. Pomeniţi aparte numele lui, cu certare peste diavolul cel negru, care l-a călăuzit pe el, şi apoi vom birui, fiilor unşi. O, sunteţi îndureraţi mult, tată. Voi căuta să vă alin, tată. Mă voi lupta pentru voi şi pentru lucrarea Mea şi voi nimici Eu trufia care loveşte în voi de peste tot, dinăuntru şi din afară, şi voi arăta curând, curând cât de adevărat sunt Eu întru această venire a Mea, căci trebuie să arăt celor îndoielnici că Domnul este acest cuvânt, că Eu, Domnul, sunt Cel ce grăiesc şi că nu câştigă nimic împotriva Mea sau a voastră cei ce dau să spună că nu sunt Eu cuvântul cel de azi, care vine cu norii, căci Eu aşa vin, şi vin cu toţi îngerii Mei întru venirea Mea, precum este scris.

O, poporul Meu, împărtăşeşte-te cât mai des, şi bine pregătit, cu trupul şi sângele Meu, căci nimeni nu va mai putea birui pe pământ decât prin Mine, tată, prin trupul şi sângele Meu, căci aşa este scris pentru cei biruitori, care mărturisesc lucrarea Mea şi cuvântul Meu cel de ieri şi cel de azi. O, îmi vine să Mă mânii, îmi vine să dau cu vărguţa cea usturătoare în cei ce se răzvrătesc. Nu mai pot purta durerea aceasta pe obrazul Meu cel sfâşiat şi Duhul Meu umilit şi biruit de om. Să stau, oare, aşa biruit? Să joc şi Eu în placul omului? O, Eu nu-i pot ocroti de căderi şi de pierzare pe cei ce cad din braţul Meu lovindu-Mă peste el şi dându-Mă de la cârma pazei cea pentru ei. O, să se căiască cei răzvrătiţi! Eu, Domnul, le dau lor putere să se căiască şi să se lepede de sine şi să nu-şi arunce crucea, ci să se poarte după Mine cu crucea şi cu dragostea cea pentru ea. Amin. Pe cei călăuziţi de îngerii negri, care au putere prin răzvrătirea inimii omului, prin mintea de sine a omului, Eu, Domnul, îi îmbiu pe ei pe drumul crucii, drumul cel cu duh dătător de viaţă pe el, drumul cuvântului Meu de azi, căci suferinţa este cea care-l naşte mereu, mereu pe om în Dumnezeu. Amin.

O, nu fugi, nu fugi de suferinţă, poporul Meu! Cei ce fug cad şi nu-şi agonisesc decât suferinţă pentru vecii. O, stai, tată, în braţul Meu durut şi nu-Mi da peste braţ ca să Mă loveşti depărtându-Mă de tine! O, nu te pot ocroti decât în Mine şi în mijlocul lucrării Mele, fiule. Căieşte-te de tot ce ai împotriva Mea şi muşcă-ţi limba duhului şi a trupului când primeşti îndemn de la îngerul cel negru să te răzvrăteşti şi să te clatini de pe calea Mea cea de azi, fiule! îngerul cel negru hrăneşte cugetul omului când omul se desparte de Mine, dar Eu Mă port cu înţelepciunea cea de sus după om şi îi arăt prin ea pe îngerul cel alb, pe care să-l asculte şi să-l urmeze şi să nu-l lase pe el biruit de îngerul cel negru al vieţii omului. O, dacă omul ar vedea lucrarea îngerilor care îl călăuzesc pe el, atunci ar avea înţelepciunea toată şi ar lupta prin ea, dar cel ce crede ce îi spun Eu, acela este cel ce vede. Amin.

O, fiilor duruţi ai poporului Meu, purtaţi, tată, cu răbdare toate ale vremii de azi, care bat dinăuntru şi din afară peste voi. întăriţi-Mă peste voi, căci celor ce s-au clătinat întru Mine şi întru voi, Eu, Domnul, le voi deschide lor ochii mari ca să vadă cu ei, căci nu pot purta durerea şi obrazul Meu sfâşiat şi Duhul Meu umilit şi biruit de om.

Aştept mângâiere de la cei ce Mă îndurerează. Aştept, şi îl îndemn pe poporul Meu la răbdare, la dreptate, la credinţă mare, la rugăciune şi la post, iar postul să fie hrănit cu mult cuvânt din cer, căci cine nu citeşte cuvântul Meu cade şi se rătăceşte, şi cuvântul scris îl judecă pe el. O, Mi-e dor, Mi-e tare dor de mângâiere de la cei ce-Mi fac rană grea!

Binecuvântată să fie vremea poporului Meu cea de până la sărbătoarea învierii! Eu, Domnul, îţi spun, poporul Meu, de pe acum îţi spun urarea învierii ca să te alin şi ca să audă îngerii răi, şi îţi spun: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! E vreme de mare cumpănă, dar ascultă-Mă întru toate, tată, ca să fii tu cel binecuvântat de cuvântul Meu pentru cei ce ascultă de el, pentru cei ce nu Mă părăsesc pe Mine şi pe tine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

16-02/01-03-2009